

Mikkelinpäivä
29.9.2013
Saarna Kaisa Tuikkanen

Aiheena Vanhan testamentin lukukappale: 1. Moos. 28: 10-17.

Miten nukuit viime yönä? Ehkä paremmin kuin arjen puristuksessa, ehkä on ollut aikaa nukkua univelkoja pois. Uni tarjoaa myös hetken vapahduksen silloin, kun todellisuus on uuvuttavaa. Joskus taas on raskas herätä unen syvyyksistä – painajainen on muistuttanut menneistä. Tai uni ei tulekaan, huoli tai kipu jossain antaa odottaa unta – ajatus kiertää tutuksi tullutta rataa.

Yleensä vaikeampi nukkua, kun on poissa kotoa, minun ainakin. Jaakob on matkalla ja – hän näkee unta enkeleistä. Kivi päänalusena koleassa yössä olisi luullut heräävänsä painajaisista. Niihin oli kyllä syytä. Varsinainen perhedraama. Ehkä muistat, miten Iisak erehtyi luulemaan Jaakobia Eesauksi, Jaakob oli äitinsä kanssa huijannut vanhuudensokeaa isää. Juoni oli onnistunut, mutta seuraukset olivat monet. Jaakobilla oli kyllä valheilla hankittu isän siunaus, mutta niskassa oli myös veljen kirous ja kostoaiheet. Hänen pakomatkinsa kotoa naamioitiin vanhempien toimesta vaimonhakumatkaksi. Tällä matkalla Jaakob siis on.

Joskus elämästä tulee painajaista. Hetkessä kaikki muuttuu. Jaakob on sisäisesti tuuliajolla, tyhjin käsin liikkeellä, seuranaan syyllisyys ja yksinäisyys ja huoli tulevaisuudesta ja hän pelkää - pelkää oman veljensä kosta. Hänellä ei ollut paluuta kotiin ja matkan päämäärä oli ennestään tuntematon kotiseutu. Pakomatallaan hän tulee pisteeseen, joka herättää hänet koko elämän kestäneestä unesta. Hän tajusi, ettei päässyt pakoon. Hän ei päässyt pakoon omaa sisäistä todellisuuttaan, omaa itseään. Eikä Jumalaa.

Elämän pyörteessä joskus on kivi päänalusena, luopumisiin, lähtemisiin liittyy surua. Ihmissuhteissa syyllisyys on eri muodoissaan mukana; perheissä eletään välillä vaikeuksissa, rahahuolissa, sairauksien keskellä voimien ääri rajoilla, aina eivät voimat ole riittäneet. Kuka on kenenkin puolta, kuka pelkää, kuka kantaa kaunaa, on keskinäistä kilpailua ja kateutta, totuutta ja valhetta tuskin aina kykenee erottamaan toisistaan. Emme ole kummempia kuin Jaakob, jokaisessa meissä on oman edun tavoittelija ja juonittelija, ehkä osaamme peittää jälkemme vain paremmin.

Raadollisten ihmisten raadolliseen elämään osuu kertomus Jaakobista. Sillä Jumalalla on suunnitelma. Suunnitelma, jossa sinä ja minä olemme mukana. Herra sanoi Jaakobille unessa: *”Sinun ja sinun jälkeläistesi saama siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille.”* Kaikille! Valtava lupaus! Ei ihme, että enkelit ovat työssään pitämässä Jaakobista huolta. Lämmin maa, jolla hän makaa, kuuluisi kerran hänelle ja hänen jälkeläisilleen. Jumala valitsee hänet siunauksen kantajaksi. Se ei ole enää pelkästään äidin päänäpintymä. Jumala on hänelle yhtä aikaa tulevaisuus, turva ja kotiinpaluu. ”Minä olen sinun kanssasi, minä täytän lupaukseni. Minä en hylkää sinua, minä tuon sinut takaisin.” Vaikka Jaakob oli sotkenut oman elämänsä ja pilannut ihmissuhteensa, Jumala on hänen vierellään ja hän saa kuulla saman lupauksen kuin isoisänsä Abraham.

Kun Jaakob heräsi unesta, hän heräsi uuteen todellisuuteen, Jumalan todellisuuteen. Hän huudahti: *Tämä on varmaan taivaan portti!* Jumala ei ollut enää vain isän ja isoisän kertomuksissa, Jumala on tässä hänen elämässään. Jumala on sinun elämässäsi. Sittenkin. ja Kaikesta huolimatta ja huolimatta kaikesta. Rutiinien rikkoutuessa elämän kriisipisteessä kuulemme ja näemme paremmin. Kun maailmamme on mennyt sijoiltaan kuten Jaakobilla, muutos voi tuntua uhkalta, mutta se on myös lahja ja mahdollisuus. Kun tavallinen arki muuttuu ja olemme irrallamme menneestä ja tulevasta, Jumalalla on mahdollisuus saada äänensä kuuluviin. Portti on auki.

Jaakob pelästyi Jumalan pyhyttä. Kun kohtaamme Jumalan, emme pääse ohi. Pysäytys on kuin seinä: Miten selviän tästä? Miten olen joutunut tähän, kenen elämää elän? Elätkö omaa vai vierasta kohtaloa; totuus pyrkii pintaan.

Enkelit kulkivat Jaakobin unessa ylös ja alas portaita. Enkelit ottivat pois taakkoja ja huolia ja toivat tilalle Jumalan siunauksen ja läsnäolon. Jaakob heräsi pelosta luottamukseen. Yksinäisessä yössä hän oli yhtäkkiä Jumalan läsnäolon ympäröimä. Enkelit kantoivat pelon pois ja toivat tilalle luottamuksen.

Portti on auki. Avoin portti kutsuu löytämään Jumalan, löytämään oman itsensä ja kaikelle uuden merkityksen. Kun kohtaan Jumalan, voi matkastani tulla pyhiinvaellusta. Miten se on mahdollista? Jaakobin matka muuttui: pakomatkasta tuli vaellusta Jumalan suunnitelmassa. Pyhä osoitti hänelle sellaista rakkautta ja huolenpitoa, jota voi kuvata vain sanalla armo. Hän ei todellakaan ansainnut siunausta eikä varjelusta. Päinvastoin. Mutta Jaakobin askeliin tuli nyt vakavuus – hänen elämällään oli tarkoitus ja suunta tuon kohtaamisen jälkeen.

Jeesus viittasi kerran kantaisä Jaakobin enkeliuneen. Hän lupasi kuulijoilleen: ”Totisesti te saatte nähdä taivaan avoinna ja te näette Jumalan enkelien kulkevan ylös ja alas siinä, missä Ihmisen Poika on.” Jaakob sai kokea avoimen taivaan. Hän sai kantaakseen siunauksen tuleville sukupolville. Jeesus, Ihmisen Poika on tuo siunaus. Taivas aukesi meille kaikille Jeesuksen ristillä. Hänen uhrissaan on sovitettu koko maailman synti. Meillä ei ole portaita /tikapuita taivaaseen, mutta Jumalan Pojassa meillä on yhteys auki.

Jaakobin kokemus rohkaisee meitä astumaan avoimesta portista sisään. Jeesus sanoo itsestään: ”Minä olen portti. Joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu. Hän voi vapaasti tulla ja mennä ja hän löytää laitumen. Minä olen tullut antamaan teille elämän, yltäkylläisen elämän.”
Vaikka vasta aavistaisit Jumalan rakkautta ja armoa katsoessasi Jeesuksen ristiä, olet ollut hänen rakkautensa aiheena koko elämäsi. Ehkä on aika päästää irti menneestä ja astua avoimesta portista Jumalan suunnitelmaan. Emme tiedä, millaisia tehtäviä enkelit saavat meidän kohdallamme, mutta Jumalan lupaus on voimassa jokaiselle meille juuri tänään: ”Minä olen sinun kanssasi. Minä en hylkää enkä jätä sinua ja minä varjelen sinua minne ikinä menetkin.”